

др. летятъ най-отпрѣдъ и порятъ въздуш-
нитѣ талази. Малкитѣ птички пѣятъ край
едритѣ и щомъ се уморятъ, отъ врѣме на
врѣме кацватъ на гърбоветѣ на своитѣ сил-
ни другари, които доброволно ги носятъ, до
гдѣто малкитѣ хубавичко си отпочинатъ и
отново полетятъ ведно съ цѣлия пжтующъ
орлякъ . . .

Пр о с я к ъ.

туденъ зименъ день. Мрък-
ва се вече. Снѣгътъ вали на
парцали и вѣтърътъ свирѣ
въ куминитѣ, отъ които из-
лиза на кълба гжстъ димъ.
Птичкитѣ не се виждатъ ве-
че сгушени по снѣжнитѣ
клончета на дърветата, а от-
давна се спотайватъ въ ме-
китѣ си гнѣзда. Хората бър-
затъ да се прибиратъ въ за-
топлениитѣ си стаи, гдѣто от-
давна бумтятъ нагорещени печки.

Само просякътъ, дрипавъ и осакатенъ,
боленъ и мършавъ отъ гладъ и отъ студъ,
още броди по глухитѣ улици. Простира тре-
перяща ржка къмъ бързи минувачи, изпу-
ща жалостна молба изъ болни гърди, а гла-
сътъ му отъ никого не е чутъ, бърже от-
летява, завѣненъ отъ вѣтъра и замира нейдѣ
си надалечъ.